

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ 2017
SUNDAY TIMES

JANE HARPER

Η ΞΗΡΑΣΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΧΙΛΝΤΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ακόμα κι εκείνοι που διάβαιναν την πόρτα της εκκλησίας μόνο τη μέρα των Χριστουγέννων καταλάβαιναν ότι τα καθίσματα δεν θα επαρκούσαν για όσους θα παρακολουθούσαν τη νεκρώσιμη ακολουθία. Άνθρωποι ντυμένοι στα μαύρα και τα γκριζα στριμώχνονταν ήδη στην είσοδο όταν έφτασε ο Άρον Φαλκ με το αυτοκίνητό του, αφήνοντας πίσω του ένα σύννεφο από σκόνη και ξερά φύλλα.

Γείτονες, αποφασισμένοι να μπουν αλλά προσπαθώντας να μην το δείχνουν, σπρώχνονταν ποιος θα περάσει πρώτος, καθώς το πλήθος έμπαινε με βήμα σημειωτόν από τη διπλή πόρτα. Στην απέναντι μεριά του δρόμου τριγύριζαν οι άνθρωποι των ΜΜΕ.

Ο Φαλκ παρκάρισε το τετράθυρο αμάξι του δίπλα σ' ένα ημιφορτηγό, που είχε γνωρίσει κι αυτό καλύτερες μέρες, και έσβησε τη μηχανή. Ο κλιματισμός έτριξε και βουβάθηκε και το εσωτερικό άρχισε αμέσως να ζεσταίνεται. Επέτρεψε στον εαυτό του να παρατηρήσει προσεκτικά το πλήθος για μια στιγμή, παρότι δεν είχε χρόνο. Οδηγώντας αργά και με το ζόρι όλη την απόσταση από τη Μελβούρνη, κατάφερε να ξεχειλώσει την πεντάωρη διαδρομή σε περισσότερο από έξι ώρες. Ικανοποιημένος που κανείς δεν έμοιαζε γνωστός, βγήκε από το αυτοκίνητο.

Η απογευματινή ζέστη τον τύλιξε σαν κουβέρτα. Με μια γρήγορη κίνηση άνοιξε την πίσω πόρτα για να πάρει το σακάκι

του, τσουρουφλίζοντας το χέρι του παρ' όλα αυτά. Έπειτα από σύντομο δισταγμό, άρπαξε το καπέλο του από το κάθισμα. Ήταν πλατύγυρο από σκληρό καφέ καραβόπανο και δεν ταίριαζε με το κοστούμι που φορούσε για την κηδεία. Επειδή όμως η επιδερμίδα του είχε τον μισό χρόνο τη γαλαζωπή απόχρωση αποβουτυρωμένου γάλακτος, ενώ τον υπόλοιπο μισό γέμιζε φακίδες που έμοιαζαν με αρχή κακοήθειας, ο Φαλκ ήταν έτοιμος να ρισκάρει το στιλιστικό ατόπημα.

Χλωμός εκ γενετής, με κοντοκουρεμένα ανοιχτά ξανθά μαλλιά και βλεφαρίδες που δεν διακρίνονταν, συχνά στη διάρκεια της τριανταεξάχρονης ζωής του είχε νιώσει ότι ο αυστραλέζικος ήλιος προσπαθούσε να του πει κάτι. Ένα μήνυμα που ήταν ευκολότερο να αγνοήσει στις σκιές των ψηλών κτιρίων της Μελβούρνης απ' ό,τι στην Κιβάρα, όπου η σκιά ήταν φευγαλέα πολυτέλεια.

Ο Φαλκ έριξε μια ματιά στον δρόμο που έβγαζε από την πόλη, μετά στο ρολόι του. Η νεκρώσιμη ακολουθία, ο καφές μετά την κηδεία, μια διανυκτέρευση και είχε φύγει. Δεκαοκτώ ώρες, υπολόγισε. Ούτε λεπτό παραπάνω. Με αυτή τη σκέψη στο μυαλό, δρασκέλισε την απόσταση ως το πλήθος, κρατώντας με το ένα χέρι το καπέλο του, όταν μια αιφνίδια ριπή καυτού αέρα ανέμισε τους ποδόγυρους.

Μόλις βρέθηκε μέσα, η εκκλησία τού φάνηκε ακόμα μικρότερη απ' όσο τη θυμόταν. Στριμωγμένος ανάμεσα σε αγνώστους, ο Φαλκ αφέθηκε να παρασυρθεί ακόμα πιο βαθιά μέσα στο εκκλησίασμα. Πρόσεξε ένα ελεύθερο σημείο δίπλα στον τοίχο και έσπευσε, διεκδικώντας λίγο χώρο δίπλα σ' έναν αγρότη με βαμβακερό πουκάμισο πολύ στενό στην κοιλιά. Ο άνδρας τον χαιρέτησε τυπικά μ' ένα νεύμα και κοίταξε πάλι ίσια μπροστά του. Ο Φαλκ διέκρινε ζάρες στους αγκώνες του, εκεί όπου είχε σηκωμένα τα μανίκια μέχρι πριν από λίγο.

Ο Φαλκ έβγαλε το καπέλο του και έκανε αέρα διακριτικά. Δεν άντεξε να μη ρίξει μια ματιά τριγύρω. Πρόσωπα που στην αρχή έμοιαζαν άγνωστα, τώρα, ιδωμένα από κοντά, του προκάλεσαν μια παράλογη έκπληξη: Άλλοι είχαν ρυτίδες γύρω από τα μάτια, άλλοι γκριζαρισμένα μαλλιά και παραπανίσια κιλά.

Ένας ηλικιωμένος άνδρας, δυο σειρές πίσω, έπιασε το βλέμμα του Φαλκ και τον χαιρέτησε με μια κίνηση του κεφαλιού. Κοιτάχτηκαν θλιμμένα, αναγνωρίζοντας ο ένας τον άλλο. Πώς τον έλεγαν; Ο Φαλκ προσπάθησε να θυμηθεί. Δεν κατάφερε να συγκεντρωθεί. Τον είχε κάποτε καθηγητή. Ήταν σχεδόν σαν να τον έβλεπε στο μπροστινό μέρος της τάξης, να προσπαθεί κεφάτα να ζωντανέψει το ενδιαφέρον των βαριεστημένων εφήβων για τη γεωγραφία, την ξυλουργική ή κάτι άλλο. Η ανάμνηση όμως του ξέφευγε συνέχεια.

Ο άνδρας τού έκανε νόημα να καθίσει στον πάγκο δίπλα του, δείχνοντας ότι θα του έκανε χώρο, αλλά ο Φαλκ κούνησε αρνητικά το κεφάλι με ευγένεια και στράφηκε πάλι μπροστά του. Ακόμα και στα καλύτερά του απέφευγε να πιάνει συζητήσεις, και η συγκεκριμένη περίπτωση, αναμφισβήτητα, απείχε τρομερά από τα καλύτερά του.

Θεέ μου, εκείνο το φέρετρο στη μέση ήταν μικρό. Το γεγονός ότι ήταν τοποθετημένο ανάμεσα στα δύο φέρετρα κανονικού μεγέθους επιδείνωνε το θέαμα. Αν ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο. Μικρά παιδιά με μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω το έδειχναν: *Μπαμπά, κοίτα. Εκείνο το κουτί έχει τα χρώματα της ομάδας μας.* Όσα ήταν αρκετά μεγάλα για να καταλαβαίνουν τι υπήρχε μέσα το κοιτούσαν σιωπηλά και σοκαρισμένα. Ντυμένα με τη στολή του σχολείου, κουνιόνταν νευρικά και πλησίαζαν λίγο πιο κοντά στη μητέρα τους.

Πάνω από τα τρία φέρετρα, η μεγεθυμένη φωτογραφία μιας τετραμελούς οικογένειας κοιτούσε το εκκλησίασμα. Το παγω-

μένο ψηφιοποιημένο χαμόγελό τους δέσποζε τεράστιο πάνω από το πλήθος. Ο Φαλκ αναγνώρισε τη φωτογραφία από τις ειδήσεις. Είχε χρησιμοποιηθεί πολύ.

Από κάτω τα ονόματα των νεκρών ήταν γραμμένα με λουλούδια της περιοχής. *Λιουκ. Κάρεν. Μπίλι.*

Ο Φαλκ κοίταξε τη φωτογραφία του Λιουκ. Τα πυκνά μαύρα μαλλιά του είχαν μερικές γκριζες πινελιές τώρα, αλλά συνέχιζε να δείχνει σε καλύτερη φόρμα από τους περισσότερους άνδρες που πλησίαζαν τα σαράντα. Το πρόσωπό του έμοιαζε πιο γερασμένο απ' όσο θυμόταν ο Φαλκ, αλλά πάλι είχαν περάσει σχεδόν πέντε χρόνια. Το σίγουρο πλατύ χαμόγελο ήταν ίδιο, όπως και το ελαφρά πονηρό βλέμμα στα μάτια του. *Ίδιος κι απaráλλακτος*, ήταν οι λέξεις που του ήρθαν στο μυαλό. Τα τρία φέρετρα έλεγαν άλλα πράγματα.

«Τι καταραμένη τραγωδία». Ο αγρότης στο πλευρό του Φαλκ μίλησε ξαφνικά. Είχε σταυρωμένα τα μπράτσα, με τις γροθιές σφιγμένες κάτω από τις μασχάλες του.

«Πράγματι» είπε ο Φαλκ.

«Τους ήξερες καλά;»

«Όχι ιδιαίτερα. Μόνο τον Λιουκ, τον...» Προς στιγμή ο Φαλκ σάστισε, μην μπορώντας να σκεφτεί μια λέξη για να περιγράψει τον άνδρα στο μεγαλύτερο φέρετρο. Έψαξε στο μυαλό του, αλλά δεν έβρισκε παρά μόνο τις στερεότυπες περιγραφές των φτηνών εφημερίδων.

«Τον πατέρα» ξεφούρνισε τελικά. «Ήμασταν φίλοι όταν ήμασταν μικρότεροι.»

«Ναι. Ξέρω ποιος είναι ο Λιουκ Χάντλερ.»

«Νομίζω ότι οι πάντες το ξέρουν τώρα.»

«Εσύ ζεις ακόμη εδώ γύρω, ε;» Ο αγρότης μετακίνησε λίγο το ογκώδες σώμα του και κάρφωσε το βλέμμα του για πρώτη φορά στον Φαλκ.

«Όχι. Έχω φύγει εδώ και πολλά χρόνια».

«Μάλιστα. Μου φαίνεται ότι σ' έχω ξαναδεί, πάντως». Ο αγρότης συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να τον εντάξει κάπου. «Ε, δεν πιστεύω να είσαι απ' αυτούς τους καταραμένους δημοσιογράφους της τηλεόρασης;»

«Όχι. Αστυνομός είμαι. Στη Μεμβούρνη».

«Σοβαρά, ε; Εσείς, βρε παιδιά, θα έπρεπε να ερευνάτε γιατί η καταραμένη η κυβέρνηση άφησε τα πράγματα να φτάσουν σε τέτοιο χάλι». Ο άνδρας έγνεψε προς το σημείο όπου κείτονταν το πτώμα του Λιουκ δίπλα στη γυναίκα του και τον εξάχρονο γιο του. «Εμείς εδώ πέρα προσπαθούμε να θρέψουμε τούτη τη χώρα, με τον χειρότερο καιρό τα τελευταία εκατό χρόνια, κι εκείνοι λένε μαλακίες ότι θα πετσοκόψουν τις επιδοτήσεις. Από μια πλευρά δεν μπορείς σχεδόν να τον κατηγορήσεις τον φουκαρά τον τύπο. Είναι ένα γαμ...»

Σταμάτησε. Κοίταξε γύρω στην εκκλησία. «Είναι ένα αναθεματισμένο σκάνδαλο όλο αυτό».

Ο Φαλκ δεν είπε τίποτα, καθώς κι οι δύο συλλογίζονταν πόσο ανίκανη ήταν η κυβέρνηση στην Καμπέρα. Οι εφημερίδες είχαν συζητήσει εξονυχιστικά όλες τις πιθανές αιτίες για τη νεκρή οικογένεια Χάντλερ.

«Ήρθες να ερευνήσεις το θέμα, λοιπόν;» Ο άνδρας έδειξε με το κεφάλι του τα φέρετρα.

«Όχι. Ήρθα εδώ ως φίλος» είπε ο Φαλκ. «Δεν είμαι σίγουρος αν έχει μείνει τίποτα ακόμα να ερευνήσει κανείς».

Ήξερε μόνο ότι είχε ακούσει στις ειδήσεις, όπως όλοι οι υπόλοιποι. Αλλά το περιστατικό ήταν ξεκάθαρο, σύμφωνα με τους σχολιασμούς. Η καρραμπίνα ανήκε στον Λιουκ. Η ίδια που αργότερα βρέθηκε στερεωμένη σε ό,τι είχε απομείνει από το στόμα του.

«Ναι, φαντάζομαι ότι δεν υπάρχει τίποτα» είπε ο αγρότης. «Το σκέφτηκα απλώς επειδή ήσουν φίλος του κι όλα αυτά».

«Δεν ανήκω σ' αυτό το τμήμα της αστυνομίας, ούτως ή άλλως. Είμαι ομοσπονδιακός. Στο Τμήμα Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος».

«Δεν μου λέει τίποτα αυτό, κολλητέ».

«Σημαίνει ότι κυνηγάω το χρήμα. Όποιο ποσό τελειώνει σε πολλά μηδενικά και δεν εξηγείται η προέλευσή του. Ξέπλυμα, κατάχρηση, τέτοια πράγματα».

Ο άνδρας απάντησε κάτι, αλλά ο Φαλκ δεν τον άκουσε. Το βλέμμα του είχε μετακινηθεί από τα τρία φέρετρα στον πρώτο πάγκο που ήταν για τους συγγενείς. Έτσι ώστε να καθίσουν μπροστά απ' όλους τους φίλους και τους γείτονές τους, οι οποίοι με τη σειρά τους κοιτούσαν το πίσω μέρος των κεφαλιών τους και ευχαριστούσαν τον Θεό που δεν ήταν στη θέση τους.

Αν και είχαν περάσει είκοσι χρόνια, ο Φαλκ αναγνώρισε αμέσως τον πατέρα του Λιουκ. Το πρόσωπο του Τζέρι Χάντλερ ήταν γκριζό. Τα μάτια του βυθισμένα στις κόγχες τους. Καθόταν πειθήνια στη θέση του στην πρώτη σειρά, αλλά το κεφάλι του ήταν γυρισμένο προς τα πίσω. Αγνοώντας τη γυναίκα του που έκλαιγε στο πλευρό του και τα τρία ξύλινα κουτιά που περιείχαν ό,τι είχε απομείνει από τον γιο, τη νύφη και τον εγγονό του, κοιτούσε κατευθείαν τον Φαλκ.

Κάπου από πίσω, μερικές νότες ακούστηκαν από τα ηχεία. Η νεκρώσιμη ακολουθία ξεκινούσε. Ο Τζέρι έγειρε ελαφρά το κεφάλι του χαιρετώντας τον Φαλκ, ο οποίος ασυναίσθητα έβαλε το χέρι του στην τσέπη του. Ψηλάφισε το γράμμα που είχε φτάσει στο γραφείο του πριν από δύο μέρες. Από τον Τζέρι Χάντλερ, έντεκα λέξεις γραμμένες με αυταρχικό τόνο:

Ο Λιουκ είπε ψέματα. Εσύ είπες ψέματα. Να είσαι στην κηδεία.

Ο Φαλκ τράβηξε πρώτος το βλέμμα του.

***

Ήταν οδυνηρό να βλέπεις τις φωτογραφίες. Προβάλλονταν σε μια οθόνη στο μπροστινό μέρος της εκκλησίας, μ' ένα ανελέητο μοντάζ. Ο Λιουκ να πανηγυρίζει σε μια ποδοσφαιρική ομάδα του δημοτικού· η νεαρή Κάρεν να πηδάει ένα εμπόδιο με το πόني της. Υπήρχε κάτι αποκρουστικό τώρα στα παγωμένα χαμόγελα, και ο Φαλκ πρόσεξε ότι δεν ήταν ο μόνος που απέστρεψε τη ματιά του.

Η φωτογραφία άλλαξε πάλι και ο Φαλκ αναγνώρισε έκπληκτος τον εαυτό του. Μια θολή εικόνα του εντεκάχρονου εαυτού του τον κοιτούσε. Αυτός κι ο Λιουκ στέκονταν ο ένας δίπλα στον άλλο, με γυμνό στήθος και την έκπληξη ζωγραφισμένη στο πρόσωπο, επιδεικνύοντας ένα ψαράκι σε μια πετονιά. Έμοιαζαν ευτυχημένοι. Ο Φαλκ προσπάθησε να θυμηθεί πότε τραβήχτηκε η φωτογραφία. Δεν τα κατάφερε.

Η προβολή των σλάιντ συνεχίστηκε. Φωτογραφίες του Λιουκ, μετά της Κάρεν, ο καθένας να χαμογελάει λες και δεν έκανε άλλο πράγμα στη ζωή του, και ύστερα εμφανίστηκε πάλι ο Φαλκ. Αυτή τη φορά ένιωσε να του κόβεται η ανάσα. Από το σιγανό μουρμουρητό που απλώθηκε στο εκκλησίασμα, κατάλαβε ότι δεν ήταν ο μόνος που είχε ταραχτεί από τη φωτογραφία.

Μια νεότερη εκδοχή του εαυτού του στεκόταν μαζί με τον Λιουκ, με μακριά κανιά πια κι οι δυο και πρόσωπα σκαμμένα από ακμή. Κι εδώ χαμογελαστοί, αλλά τη φορά αυτή σαν μέλη μιας τετράδας. Το μπράτσο του Λιουκ ήταν περασμένο γύρω από τη λεπτή εφηβική μέση μιας κοπέλας με κατάξανθα μαλλιά. Το χέρι του Φαλκ ακουμπούσε πιο επιφυλακτικά στον ώμο μιας δεύτερης κοπέλας με μακριά μαύρα μαλλιά και σκούρα μάτια.

Ο Φαλκ δεν μπορούσε να πιστέψει ότι έδειχναν αυτή τη φωτογραφία. Έριξε μια ματιά στον Τζέρι Χάντλερ, ο οποίος κοιτούσε ευθεία μπροστά με σφιγμένο σαγόκι. Ο Φαλκ ένιωσε τον αγρότη δίπλα του να μετακινείται και να απομακρύνεται υπολογισμένα μισό βήμα. Τώρα τα κατάλαβε όλα, σκέφτηκε ο Φαλκ.

Ανάγκασε τον εαυτό του να κοιτάξει ξανά τη φωτογραφία. Την τετράδα. Την κοπέλα στο πλευρό του. Κοίταξε τα μάτια της μέχρι που έσβησαν από την οθόνη. Ο Φαλκ θυμόταν πότε είχε τραβηχτεί η φωτογραφία. Ένα απόγευμα κοντά στο τέλος ενός ατελείωτου καλοκαιριού. Ήταν μια ωραία μέρα. Και μία από τις τελευταίες φωτογραφίες με τους τέσσερις μαζί. Δύο μήνες αργότερα η κοπέλα με τα μαύρα μάτια ήταν νεκρή.

Ο Λιουκ είπε φέματα. Εσύ είπες φέματα.

Ο Φαλκ κάρφωσε τα μάτια του στο πάτωμα για ένα ολόκληρο λεπτό. Όταν τα σήκωσε πάλι, ο χρόνος είχε προχωρήσει και ο Λιουκ με την Κάρεν χαμογελούσαν με σφιγμένη επισιμότητα τη μέρα του γάμου τους. Ο Φαλκ είχε λάβει πρόσκληση. Προσπάθησε να θυμηθεί ποια δικαιολογία είχε χρησιμοποιήσει για να μην πάει. Τη δουλειά, το πιθανότερο.

Οι πρώτες φωτογραφίες του Μπίλι άρχισαν να εμφανίζονται. Μωρό με κόκκινο πρόσωπο, κατόπιν νήπιο με μπόλικα μαλλιάκια. Αργότερα, όταν άρχισε να μοιάζει κάπως με τον πατέρα του. Όρθιος με σορτσάκι δίπλα σ' ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο. Η οικογένεια μεταμφιεσμένη σε τρία τεράτων, με βαμμένα πρόσωπα απ' όπου η μπογιά είχε αρχίσει να λιώνει επειδή γελούσαν. Γρήγορη μετακίνηση στον χρόνο και η Κάρεν, λίγο μεγαλύτερη, κρατούσε στην αγκαλιά της ένα άλλο νεογέννητο.

Σάρλοτ. Η τυχερή. Το δικό της όνομα δεν ήταν γραμμένο με λουλούδια. Λες και περίμενε την κατάλληλη στιγμή, η Σάρλοτ, που ήταν τώρα δεκατριών μηνών, άρχισε να κλαψουρίζει στην αγκαλιά της γιαγιάς της στην πρώτη σειρά. Η Μπαρμπ Χάντλερ έσφιξε τη μικρή πιο δυνατά στο στήθος της, κουνώντας τη νευρικά. Με το άλλο χέρι έκρυψε το πρόσωπό της μ' ένα μαντίλι.

Ο Φαλκ, που κάθε άλλο παρά ειδικός ήταν στα μωρά, αναρωτήθηκε αν η Σάρλοτ αναγνώρισε τη μητέρα της στην οθόνη. Ή αν είχε τσαντιστεί ίσως επειδή την είχαν περιλάβει σε μια

τέτοια αναμνηστική προβολή ενώ ήταν ακόμη ολοζώντανη. Η μικρή θα το συνήθιζε, συνειδητοποίησε ο Φαλκ. Δεν είχε άλλη επιλογή. Πού να κρυφτεί ένα παιδάκι που ήταν προορισμένο να μεγαλώσει με την ταμπέλα «η μοναδική επιζώσα».

Η μουσική επένδυση έσβησε και οι τελικές φωτογραφίες έπεσαν στην οθόνη μέσα σε αμήχανη σιωπή. Όλοι φάνηκαν ανακουφισμένοι όταν κάποιος άναψε τα φώτα. Καθώς ένας υπέρβαρος ιερέας ανέβηκε με κόπο τα δύο σκαλοπάτια ως το αναλόγιο, ο Φαλκ κοίταξε ξανά εκείνα τα φριχτά φέρετρα. Σκέφτηκε την κοπέλα με τα μαύρα μάτια κι ένα ψέμα κατασκευασμένο και συμφωνημένο πριν από είκοσι χρόνια, τότε που ο φόβος και οι ορμόνες της εφηβείας κυλούσαν ορμητικά στις φλέβες του.

Ο Λιουκ είπε ψέματα. Εσύ είπες ψέματα.

Πόσο μικρή ήταν η απόσταση από εκείνη την απόφαση ως αυτή τη στιγμή; Η ερώτηση πονούσε σαν τραύμα.

Μια μεγαλύτερη γυναίκα από το πλήθος γύρισε το κεφάλι της προς τα πίσω και η ματιά της έπεσε στον Φαλκ. Δεν την ήξερε, αλλά εκείνη κούνησε μηχανικά το κεφάλι της, δείχνοντας με ευγένεια ότι τον αναγνώρισε. Ο Φαλκ κοίταξε αλλού. Όταν γύρισε ξανά προς το μέρος της, εκείνη τον κοιτούσε ακόμη. Σούφρωσε τα φρύδια της ξαφνικά και έσκυψε στην ηλικιωμένη γυναίκα που καθόταν δίπλα της. Ο Φαλκ δεν χρειαζόταν να διαβάξει τα χείλη για να καταλάβει τι ψιθύρισε.

Ο μικρός ο Φαλκ γύρισε.

Η δεύτερη γυναίκα τον κοίταξε βιαστικά κι αμέσως τράβηξε τη ματιά της. Με ένα μικρό νεύμα επιβεβαίωσε τις υποψίες της φίλης της. Έσκυψε και ψιθύρισε κάτι στη γυναίκα που καθόταν από την άλλη πλευρά. Ένα δυσάρεστο βάρος θρονιάστηκε στο στήθος του Φαλκ. Κοίταξε το ρολόι του. *Δεκαεπτά ώρες.* Μετά θα έφευγε. Ξανά. Ευτυχώς.

«Άρον Φαλκ, μη διανοηθείς να φύγεις, γαμώτο». Ο Φαλκ στεκόταν δίπλα στο αυτοκίνητό του, παλεύοντας με την έντονη επιθυμία να μπει μέσα, να βάλει μπρος και να εξαφανιστεί. Οι περισσότεροι απ' όσους είχαν παρακολουθήσει τη νεκρώσιμη ακολουθία βιάδιζαν ήδη αργά τη μικρή απόσταση ως την αίθουσα που θα σέρβιραν τον καφέ. Ακούγοντας τη φωνή, ο Φαλκ γύρισε και άθελά του χαμογέλασε.

«Γκρέτσεν» είπε καθώς η γυναίκα τον τράβηξε στην αγκαλιά της, πιέζοντας το μέτωπό της στον ώμο του. Εκείνος ακούμπησε το σαγόνι του στο ξανθό κεφάλι της και στάθηκαν έτσι για ένα ολόκληρο λεπτό, λιχνίζοντας ο ένας τον άλλο.

«Ω Θεέ μου, χαίρομαι τόσο πολύ που σε βλέπω εδώ». Η φωνή της ακούστηκε πνιχτή, καθώς το στόμα της ακουμπούσε στο πουκάμισό του.

«Τι κάνεις;» τη ρώτησε όταν εκείνη τραβήχτηκε. Η Γκρέτσεν Σόνερ ανασήκωσε τους ώμους, βγάζοντας ένα ζευγάρι φτηνά γυαλιά ηλίου που αποκάλυψαν τα κόκκινα μάτια της.

«Όχι καλά. Χάλια δηλαδή. Εσύ;»

«Το ίδιο».

«Το σίγουρο είναι πως δείχνεις ίδιος». Κατάφερε να του χαμογελάσει δειλά. «Ακόμη προσπαθείς να μοιάσεις με αλμπίνο, βλέπω».

«Ούτε εσύ άλλαξες πολύ».

Ξεφύσησε κοφτά, αλλά το χαμόγελό της σταθεροποιήθηκε. «Έπειτα από είκοσι χρόνια; Ωχ, έλα τώρα».

Ο Φαλκ δεν το είπε για να την κολακέψει. Η Γκρέτσεν έμοιαζε ακόμη πολύ στη φωτογραφία της εφηβικής τετράδας που είχε προβληθεί νωρίτερα.

Σε σχέση με τη φωτογραφία όπου ο Λιουκ την κρατούσε από τη μέση, ήταν λιγάκι πιο γεμάτη τώρα και τα ξανθωπά μαλλιά της ίσως διατηρούσαν το χρώμα τους χάρη σε κάποια βαφή, αλλά τα γαλανά μάτια και τα έντονα ζυγωματικά ήταν εκατό τοις εκατό η Γκρέτσεν. Το επίσημο παντελόνι και το μπλουζάκι της ίσως ήταν κάπως πιο στενά από τα ρούχα που φορούν συνήθως στις κηδείες, και η ίδια φαινόταν να νιώθει άβολα με αυτά. Ο Φαλκ αναρωτήθηκε αν τα είχε δανειστεί ή αν τα φορούσε σπάνια.

Η Γκρέτσεν τον κοιτούσε εξίσου διερευνητικά και, όταν οι ματιές τους συναντήθηκαν, έβαλε τα γέλια. Αμέσως φάνηκε πιο ξέγνοιαστη, νεότερη.

«Πάμε». Άπλωσε το χέρι της και του έσφιξε το μπράτσο. Ένωσε την παλάμη της δροσερή πάνω στο δέρμα του. «Θα προσφέρουν καφέ και αναψυκτικά στην αίθουσα εκδηλώσεων της κοινότητας. Θα τα βγάλουμε πέρα μαζί».

Μόλις ξεκίνησαν, η Γκρέτσεν φώναξε ένα αγοράκι που σκουντούσε κάτι μ' ένα κλαδί. Εκείνο σήκωσε τα μάτια και παράτησε απρόθυμα αυτό που έκανε. Η Γκρέτσεν τού άπλωσε το χέρι, αλλά το παιδί κούνησε το κεφάλι αρνητικά και έτρεξε μπροστά χοροπηδώντας και κραδαίνοντας το κλαδί του σαν σπαθί.

«Ο γιος μου, ο Λάκι» είπε η Γκρέτσεν, κοιτάζοντας λοξά τον Φαλκ.

«Α, ναι. Σωστά». Ο Φαλκ χρειάστηκε μια στιγμή για να θυμηθεί ότι το κορίτσι που ήξερε ήταν τώρα πια μητέρα. «Έμαθα ότι έκανες μωρό».

«Από ποιον; Από τον Λιουκ;»

«Μάλλον αυτός πρέπει να μου το είπε» απάντησε ο Φαλκ.
«Αλλά πριν από αρκετό καιρό. Προφανώς. Πόσων χρονών είναι;»

«Μόλις πέντε, αλλά είναι ήδη καπετάν φασαριάς».

Παρακολούθησαν τον Λάκι να καρφώνει το αυτοσχέδιο σπαθί του σε αόρατους εχθρούς. Τα μάτια του είχαν απόσταση το ένα από το άλλο και είχε σγουρά καστανόξανθα μαλλιά, αλλά ο Φαλκ δεν βρήκε ιδιαίτερη ομοιότητα με την Γκρέτσεν στα σουβλερά χαρακτηριστικά του αγοριού. Βιαστικά προσπάθησε να θυμηθεί αν ο Λιουκ τού είχε αναφέρει με ποιον είχε σχέση η Γκρέτσεν ή ποιος ήταν ο πατέρας του μικρού. Μάλλον δεν του είχε πει. Του άρεσε να πιστεύει ότι θα το θυμόταν αυτό. Ο Φαλκ έριξε μια ματιά στο αριστερό χέρι της Γκρέτσεν. Δεν είδε δαχτυλίδι, αυτό όμως δεν σήμαινε πολλά στις μέρες μας.

«Πώς σου φαίνεται η οικογενειακή ζωή;» ρώτησε τελικά, για να την ψαρέψει.

«Εντάξει. Ο Λάκι είναι σκέτος μπελάς συνήθως» είπε η Γκρέτσεν σιγανά. «Και είμαστε μόνο αυτός κι εγώ. Αλλά είναι καλό παιδί. Και τα βολεύουμε. Προς το παρόν τουλάχιστον».

«Οι γονείς σου έχουν ακόμη το αγρόκτημά τους;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Θεέ μου, όχι. Πήραν σύνταξη και το πούλησαν πριν από οκτώ χρόνια. Μετακόμισαν στο Σίντνεϊ κι αγόρασαν ένα διαμερισματάκι τρεις δρόμους μακριά από την αδερφή μου και τα παιδιά της». Ανασήκωσε τους ώμους. «Λένε ότι τους αρέσει. Η ζωή της πόλης, εννοώ. Απ' ό,τι φαίνεται, ο μπαμπάς κάνει πιλάτες».

Ο Φαλκ δεν άντεξε να μη χαμογελάσει σκεφτόμενος τον ντόμπρο κύριο Σόνερ να εστιάζει στον εσωτερικό πυρήνα του και στις ασκήσεις αναπνοής.

«Δεν μπήκες στον πειρασμό να τους ακολουθήσεις;» ρώτησε.

Γέλασε χωρίς ίχνος ευθυμίας και έδειξε τα ξεραμένα δέντρα

κατά μήκος του δρόμου. «Και να εγκαταλείψω όλα αυτά; Όχι. Έχω ζήσει εδώ πάρα πολλά χρόνια, ο τόπος είναι στο αίμα μου. Ξέρεις πώς είναι αυτά». Δαγκώθηκε και σταμάτησε, κοιτάζοντάς τον λοξά. «Ή ίσως να μην ξέρεις. Συγγνώμη».

Ο Φαλκ έκανε μια χειρονομία για να δείξει ότι δεν το πήρε στα σοβαρά. «Με τι ασχολείσαι αυτό τον καιρό;»

«Με τις καλλιέργειες, φυσικά. Προσπαθώ τουλάχιστον. Αγόρασα το κτήμα των Κέλερμαν πριν από δύο χρόνια. Πρόβατα».

«Σοβαρά;» Ο Φαλκ εντυπωσιάστηκε. Επρόκειτο για περιζήτητη ιδιοκτησία. Ή τουλάχιστον τότε που ήταν μικρότερος.

«Κι εσύ;» τον ρώτησε. «Άκουσα ότι μπήκες στην αστυνομία».

«Ναι, πράγματι. Στην Ομοσπονδιακή. Ακόμη εκεί είμαι». Περπάτησαν για λίγο σιωπηλοί. Το μανιασμένο κελάηδισμα των πουλιών από τα δέντρα ήταν το ίδιο όπως το θυμόταν. Πιο μπροστά, οι παρέες όσων είχαν βγει από την εκκλησία διακρίνονταν σαν μουτζούρες στον χωματόδρομο.

«Πώς είναι τα πράγματα εδώ γύρω;» τη ρώτησε.

«Απαίσια». Η λέξη ακούστηκε σαν τελεία και παύλα. Η Γκρέτσεν χτύπησε ρυθμικά το δάχτυλό της στα χείλη της, σαν πρώην καπνίστρια με στερητικό σύνδρομο. «Μόνο ο Θεός ξέρει ότι και πριν ήταν χάλια. Όλοι φοβούνταν τι θα κάνουν με τα λεφτά και την ξηρασία. Κι ύστερα συνέβη αυτό με τον Λιουκ και την οικογένειά του και τα πάντα είναι πολύ χάλια, Άρον. Τρομερά χάλια. Μπορείς να το νιώσεις. Όλοι τριγυρίζουμε σαν τα ζόμπι. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε, τι να πούμε. Παρακολουθούμε ο ένας τον άλλο, προσπαθώντας να καταλάβουμε ποιος θα είναι ο επόμενος που θα σπάσει».

«Χριστέ μου».

«Ναι. Δεν μπορείς να φανταστείς».

«Ήσασταν ακόμη φίλοι με τον Λιουκ;» ρώτησε ο Φαλκ με περιέργεια.

Η Γκρέτσεν δίστασε. Το στόμα της σφίχτηκε σε μια αδιόρατη γραμμή. «Όχι. Δεν κάναμε παρέα εδώ και χρόνια. Όχι τουλάχιστον όπως κάναμε τότε που ήμασταν οι τέσσερις μας».

Ο Φαλκ σκέφτηκε εκείνη τη φωτογραφία. Ο Λιουκ, η Γκρέτσεν, ο ίδιος. Και η Έλι Ντίκον, με τα μακριά μαύρα μαλλιά της. Ήταν όλοι τους τόσο πολύ δεμένοι. Όπως δένονται οι έφηβοι, τότε που πιστεύεις ότι οι φίλοι σου είναι αδελφές ψυχές και οι δεσμοί θα διαρκέσουν για πάντα.

Ο Λιουκ είπε ψέματα. Εσύ είπες ψέματα.

«Εσύ προφανώς κράτησες επαφή μαζί του;» είπε η Γκρέτσεν.

«Περιστασιακά». Τουλάχιστον αυτό ήταν αλήθεια. «Συναντιόμασταν μια στο τόσο και πίναμε καμιά μπύρα, όταν ερχόταν στη Μελβούρνη, τέτοια επαφή». Ο Φαλκ έκανε μια παύση. «Είχα να τον δω κάποια χρόνια, πάντως. Μπλέκει κανείς με τη δουλειά, ξέρεις. Αυτός είχε την οικογένειά του, εγώ δούλευα πάρα πολύ».

«Δεν πειράζει, δεν χρειάζεται να δικαιολογείσαι. Όλοι νιώθουμε ένοχοι».

Η αίθουσα της κοινότητας πρόβαλε μπροστά τους. Ο Φαλκ καθυστέρησε στα σκαλοπάτια και η Γκρέτσεν τον τράβηξε από το χέρι.

«Έλα, όλα θα πάνε μια χαρά. Οι περισσότεροι πιθανότατα ούτε που θα σε θυμηθούν».

«Υπάρχουν πολλοί που θα με θυμηθούν. Ειδικά ύστερα από κείνη τη φωτογραφία στην κηδεία».

Η Γκρέτσεν έκανε μια γκριμάτσα. «Ναι, ξέρω. Έπαθα σοκ κι εγώ. Αλλά άκουσέ με, οι άνθρωποι έχουν ένα σωρό έγνοιες σήμερα εκτός από σένα. Προχώρα με κατεβασμένο κεφάλι. Θα βγούμε στο πίσω μέρος».

Χωρίς να περιμένει απάντηση, άρπαξε το μανίκι του Φαλκ με το ένα χέρι και τον γιο της με το άλλο και τους οδήγησε

μέσα, ανοίγοντας δρόμο ευέλικτα μέσα στο πλήθος. Η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική. Ο κλιματισμός της αίθουσας έβραζε τα δυνατά του, αλλά πάλευε μάταια, καθώς ο κόσμος στριμωχνόταν στο εσωτερικό που είχε σκιά. Σχημάτιζαν παρέες σκυθρωποί, προσπαθώντας να ισορροπήσουν πλαστικά ποτήρια και πιάτα με κέικ σοκολάτας.

Η Γκρέτσεν ξεκίνησε να προχωράει προς την μπαλκονόπορτα, που έβγαζε σε μια αυλή με παιχνίδια για τα παιδιά. Εκεί είχαν βρει καταφύγιο όσοι δεν χωρούσαν στην αίθουσα και δεν άντεχαν τον συνωστισμό. Βρήκαν μια μικρή σκιά δίπλα στον φράχτη και ο Λάκι έτρεξε στη μεταλλική τσουλήθρα που ζεματούσε.

«Δεν χρειάζεται να στέκεσαι μαζί μου αν είναι να σπιλώσεις το καλό σου όνομα» είπε ο Φαλκ, κατεβάζοντας το καπέλο του πιο χαμηλά για να κρύψει το πρόσωπό του.

«Ωχ, σταμάτα. Άσε που το καταφέρνω μια χαρά και μόνη μου αυτό».

Ο Φαλκ ερεύνησε την αυλή και εντόπισε ένα ηλικιωμένο ζευγάρι που νόμισε ότι κάποτε ίσως ήταν φίλοι του πατέρα του. Μιλούσαν μ' έναν νεαρό αστυνομικό, ο οποίος, ντυμένος με πλήρη στολή και μπότες, ίδρωνε κάτω από τον απογευματινό ήλιο. Το μέτωπό του γυάλιζε καθώς κουνούσε το κεφάλι του ευγενικά.

«Ε» είπε ο Φαλκ. «Αυτός είναι ο αντικαταστάτης του Μπαρμπέρις;»

Η Γκρέτσεν ακολούθησε το βλέμμα του. «Ναι. Τα έμαθες για τον Μπαρμπέρις;»

«Φυσικά. Κρίμα που πέθανε. Θυμάσαι πώς μας τρομοκρατούσε όλους θανάσιμα με ιστορίες τρόμου για παιδιά που έπαιζαν με αγροτικά εργαλεία;»

«Ναι. Είκοσι χρόνια κατάφερε να αποφύγει το έμφραγμα».

«Παρ' όλα αυτά. Είναι πολύ κρίμα» είπε ο Φαλκ, και το εννοούσε. «Και ποιος είναι ο καινούργιος;»

«Αρχιφύλακας Ράκο, και, αν μοιάζει να τα έχει παίξει, είναι επειδή πράγματι τα έχει παίξει τελείως».

«Δεν είναι καλός; Φαίνεται να τα βγάζει πέρα μια χαρά με τον κόσμο».

«Δεν ξέρω, ειλικρινά. Μόλις είχε έρθει εδώ όταν συνέβησαν όλα αυτά».

«Σκέτη κόλαση να σου πέφτει μια τέτοια ιστορία μόλις φτάσεις».

Η Γκρέτσεν δεν πρόλαβε να απαντήσει λόγω της μετακίνησης του κόσμου στην μπαλκονόπορτα. Το πλήθος παραμέριζε με σεβασμό για να περάσουν η Μπαρμπ και ο Τζέρι Χάντλερ, οι οποίοι μισόκλειναν τα μάτια τυφλωμένοι από τον ήλιο. Πιασμένοι σφιχτά από το χέρι, πλησίαζαν τις παρέες των ανθρώπων που είχαν παραστεί στην τελετή. Λίγα λόγια, μια αγκαλιά, ένα παλικαρίσιο νεύμα, και συνέχιζαν.

«Πόσο καιρό έχετε να μιλήσετε μαζί τους;» φιθύρισε η Γκρέτσεν.

«Είκοσι χρόνια. Με πήραν όμως την προηγούμενη βδομάδα» είπε ο Φαλκ. Περίμενε. Ο Τζέρι ήταν ακόμη στην άλλη άκρη της αυλής όταν τους πρόσεξε. Ξεκόλλησε από την αγκαλιά μιας παχουλής γυναίκας, αφήνοντάς τη να αγκαλιάζει σκέτο αέρα.

Να είσαι στην κηδεία.

Ο Φαλκ ήταν εκεί, όπως είχε λάβει εντολή. Και τώρα κοιτούσε τον πατέρα του Λιουκ που πλησίαζε.

Η Γκρέτσεν γύρισε πρώτη, κόβοντας τη φόρα του Τζέρι με μια αγκαλιά. Το βλέμμα του καρφώθηκε στα μάτια του Φαλκ πάνω από τους ώμους της, οι κόρες των ματιών του διεσταλμένες και

γυαλιστερές. Ο Φαλκ αναρωτήθηκε αν είχε πάρει κάποιο χάπι για να τα βγάλει πέρα μ' αυτή τη μέρα. Όταν η Γκρέτσεν άφησε τον Τζέρι, εκείνος άπλωσε το χέρι του, κλείνοντας την παλάμη του Φαλκ σε μια ζεστή, γερή χειραψία.

«Τα κατάφερες, λοιπόν» είπε ουδέτερα, όσο η Γκρέτσεν τριγύριζε δίπλα τους.

«Πράγματι» είπε ο Φαλκ. «Έλαβα το γράμμα σου».

Ο Τζέρι συνέχισε να τον κοιτάζει κατάματα.

«Μάλιστα. Ε, σκέφτηκα ότι ήταν σημαντικό να βρίσκεσαι εδώ. Για τον Λιουκ. Και δεν ήμουν σίγουρος αν θα τα κατάφερες, φίλε». Η τελευταία φράση έμεινε να αιωρείται δυσάρεστα στον αέρα.

«Εννοείται, Τζέρι». Ο Φαλκ κούνησε το κεφάλι του. «Ήταν σημαντικό να είμαι εδώ».

Οι αμφιβολίες του Τζέρι δεν ήταν αστήρικτες. Ο Φαλκ καθόταν στο γραφείο του στη Μελβούρνη μια βδομάδα νωρίτερα, κοιτάζοντας με απλανές βλέμμα τη φωτογραφία του Λιουκ στην εφημερίδα όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Αναγνώρισε αμέσως τη διστακτική φωνή, παρότι είχε δύο δεκαετίες να την ακούσει. Ο Τζέρι τον ενημέρωσε για τις λεπτομέρειες της κηδείας. «Θα σε δούμε εκεί» του είπε, χωρίς ερωτηματικό στο τέλος. Αποφεύγοντας το ψηφιοποιημένο βλέμμα του Λιουκ, ο Φαλκ μουρμούρισε κάτι για επαγγελματικές υποχρεώσεις. Η αλήθεια ήταν πως δεν είχε αποφασίσει ακόμη. Δύο μέρες αργότερα έφτασε το γράμμα. Ο Τζέρι θα πρέπει να το ταχυδρόμησε αμέσως μόλις έκλεισε το τηλέφωνο.

Είπες ψέματα. Να είσαι στην κηδεία.

Ο Φαλκ δεν είχε κοιμηθεί καλά εκείνη τη νύχτα.

Οι δύο άντρες κοίταξαν τώρα αμήχανα την Γκρέτσεν. Εκείνη κοιτούσε σκυθρωπή και αφηρημένη τον γιο της, ο οποίος σκαρφάλωνε διστακτικά στο μονόζυγο.

«Θα μείνεις στην πόλη απόψε» είπε ο Τζέρι. Ούτε αυτή τη φορά υπήρχε ερωτηματικό στο τέλος, πρόσεξε ο Φαλκ.

«Πάνω από την παμπ».

Ένα γοερό κλάμα έφτασε από την παιδική χαρά και η Γκρέτσεν έβγαλε ένα επιφώνημα αγανάκτησης.

«Σκατά. Έπρεπε να το φανταστώ ότι θα πέσει. Συγχωρέστε με». Έφυγε τρέχοντας. Ο Τζέρι άρπαξε τον Φαλκ από τον αγκώνα και τον γύρισε έτσι ώστε να μην τους βλέπουν οι άλλοι. Το χέρι του έτρεμε.

«Πρέπει να μιλήσουμε. Πριν γυρίσει αυτή».

Ο Φαλκ τράβηξε το χέρι του με μια μικρή ελεγχόμενη κίνηση, έχοντας συναίσθηση του κόσμου πίσω τους. Μην ξέροντας ποιος ήταν εκεί, ποιος τους παρακολουθούσε.

«Για όνομα του Θεού, Τζέρι, τι θέλεις επιτέλους;» Πίεσε τον εαυτό του να υιοθετήσει μια στάση που έλπιζε ότι έμοιαζε χαλαρή. «Αν έχεις κατά νου κάποιον εκβιασμό, σου το λέω εκ των προτέρων ότι θα πάει τζάμπα η προσπάθεια».

«Τι πράγμα; Χριστέ μου, Άρον. Όχι. Τίποτα τέτοιο». Ο Τζέρι φαινόταν ειλικρινά σοκαρισμένος. «Αν ήθελα να προκαλέσω προβλήματα, θα το είχα κάνει πριν από χρόνια, δεν νομίζεις; Ήμουν ευχαριστημένος όσο κανείς δεν τα σκάλιζε. Χριστέ μου, άλλο που δεν ήθελα. Αλλά τώρα δεν μπορώ, έτσι δεν είναι; Ύστερα απ' αυτό που συνέβη; Με την Κάρεν και τον Μπίλι νεκρούς κι αυτό το κακόμοιρο να μην έχει κλείσει ακόμη τα εφτά». Η φωνή του Τζέρι έσπασε. «Κοίτα, λυπάμαι για το γράμμα, αλλά ήθελα να έρθεις εδώ. Πρέπει να μάθω».

«Να μάθεις τι;»

Τα μάτια του Τζέρι φάνηκαν σχεδόν μαύρα στο δυνατό φως του ήλιου.

«Αν ο Λιουκ είχε σκοτώσει άλλη φορά».

Ο Φαλκ έμεινε σιωπηλός. Δεν ρώτησε τον Τζέρι τι εννοούσε.

«Ξέρεις...» Ο Τζέρι κατάπιε τα λόγια του όταν μια αδιάκριτη γυναίκα τον πλησίασε κουνιστή σαν πάπια για να τον ενημερώσει ότι ο ιερέας ήθελε να του μιλήσει. Αμέσως, αν ήταν δυνατόν.

«Χριστέ μου, τι καταραμένο χάος» είπε απότομα ο Τζέρι, και η γυναίκα καθάρισε τον λαιμό της, υιοθετώντας μια έκφραση υπομονετικής καρτερίας. Ο Τζέρι στράφηκε πάλι στον Φαλκ. «Πρέπει να φύγω. Θα είμαστε σε επαφή». Έσφιξε το χέρι του Φαλκ, κρατώντας το μία στιγμή παραπάνω απ' όσο ήταν αναγκαίο.

Ο Φαλκ ένευσε καταφατικά. Καταλάβαινε. Ο Τζέρι ακολούθησε τη γυναίκα, πιο κοντός και καμπουριασμένος τώρα. Η Γκρέτσεν, αφού παρηγόρησε τον γιο της, επέστρεψε κοντά στον Φαλκ. Στάθηκαν ο ένας δίπλα στον άλλο, κοιτάζοντας τον Τζέρι να απομακρύνεται.

«Είναι πολύ χάλια» είπε σιγανά. «Άκουσα ότι χθες έβαλε τις φωνές στον Κρεγκ Χόρνμπι στο σουπερμάρκετ, κατηγορώντας τον ότι αστειευόταν με την κατάσταση ή κάτι τέτοιο. Γεγονός μάλλον απίθανο, με δεδομένο ότι ο Κρεγκ είναι φίλος του πενήντα ολόκληρα χρόνια».

Ο Φαλκ δεν μπορούσε να φανταστεί κανέναν, πόσο μάλλον τον στωικό Κρεγκ Χόρνμπι, να αστειεύεται για κείνα τα τρία φριχτά φέρετρα.

«Δεν υπήρξε κανένα προειδοποιητικό σημάδι από μεριάς του Λιουκ;» Δεν κατάφερε να μη ρωτήσει.

«Σαν τι;» Μια μύγα προσγειώθηκε στα χείλη της Γκρέτσεν κι εκείνη την έδιωξε εκνευρισμένη. «Εννοείς αν κυκλοφορούσε στον κεντρικό δρόμο κραδαίνοντας την καραμπίνα και απειλώντας να ξεκάνει την οικογένειά του;»

«Θεέ μου, Γκρετς, μια απλή ερώτηση έκανα. Εννοούσα αν είχε κατάθλιψη ή κάτι ανάλογο».

«Συγγνώμη. Φταίει η ζέστη. Τα κάνει όλα χειρότερα». Έκανε μια παύση. «Κοίταξε, δεν υπάρχει σχεδόν κανείς στην Κιβόρα που να μην έχει φτάσει στα όριά του. Αλλά ειλικρινά, ο Λιουκ δεν έμοιαζε να ζορίζεται περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο. Αν μη τι άλλο, κανείς δεν παραδέχεται ότι πρόσεξε κάτι τέτοιο».

Το απλανές, αποστασιοποιημένο βλέμμα της Γκρέτσεν ήταν βλοσυρό.

«Είναι δύσκολο να ξέρεις όμως» είπε έπειτα από μια παύση. «Όλοι είναι πολύ θυμωμένοι. Αλλά δεν είναι θυμωμένοι με τον Λιουκ ακριβώς. Οι άνθρωποι που μιλούν χειρότερα γι' αυτόν δεν δείχνουν να τον μισούν γι' αυτό που έκανε. Είναι αλλόκοτο. Σχεδόν σαν να τον ζηλεύουν».

«Για ποιο πράγμα;»

«Για το γεγονός ότι έκανε αυτό που εκείνοι δεν αντέχουν να κάνουν, νομίζω. Επειδή τώρα ξεμπερδεψε, έτσι δεν είναι; Εμείς οι υπόλοιποι είμαστε κολλημένοι εδώ και σαπίζουμε, ενώ αυτός δεν χρειάζεται πια να ανησυχεί για τη σοδειά, για τις ληξιπρόθεσμες δόσεις ή την επόμενη βροχόπτωση».

«Λύση απελπισίας» είπε ο Φαλκ. «Να πάρεις την οικογένειά σου μαζί σου. Πώς το παλεύει η οικογένεια της Κάρεν;»

«Δεν είχε καθόλου οικογένεια, απ' ό,τι ακούω. Την είχες συναντήσει ποτέ;»

Ο Φαλκ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Μοναχοπαίδι» είπε η Γκρέτσεν. «Οι γονείς της πέθαναν όταν εκείνη ήταν έφηβη. Μετακόμισε εδώ για να ζήσει με τη θεία της, η οποία πέθανε πριν από λίγα χρόνια. Νομίζω ότι η Κάρεν είχε γίνει κι αυτή μία Χάντλερ, από κάθε άποψη».

«Ήσασταν φίλες;»

«Όχι. Εγώ...»

Κάποιος στην μπαλκονόπορτα χτύπησε ένα πιρούνι σ' ένα

ποτήρι του κρασιού. Οι άνθρωποι σιώπησαν σταδιακά και στράφηκαν εκεί όπου ο Τζέρι και η Μπαρμπ στέκονταν χέρι με χέρι. Έμοιαζαν πολύ μόνοι, περιτριγυρισμένοι απ' όλους αυτούς τους ανθρώπους.

Τώρα ήταν μόνο οι δυο τους, συνειδητοποίησε ο Φαλκ. Είχαν κάποτε και μια κόρη, για μία μέρα. Πέθανε μετά τη γέννησή της, όταν ο Λιουκ ήταν τριών ετών. Αν είχαν προσπαθήσει να κάνουν άλλα παιδιά, δεν τα είχαν καταφέρει. Έτσι είχαν διοχετεύσει όλη τους την ενέργεια στον γεροδεμένο γιο που τους είχε μείνει.

Η Μπαρμπ καθάρισε τον λαιμό της και τα μάτια της διέτρεξαν το πλήθος.

«Θέλουμε να σας ευχαριστήσουμε όλους που ήρθατε. Ο Λιουκ ήταν καλός άνθρωπος».

Είπε πολύ βιαστικά και πολύ δυνατά αυτά τα λόγια, μετά έκλεισε σφιχτά τα χείλη σαν να φοβόταν μην της ξεφύγουν κι άλλα. Η σιωπή απλώθηκε μέχρι σημείου αμηχανίας, και λίγο ακόμα. Ο Τζέρι κοιτούσε βουβά ένα κομμάτι γης μπροστά του. Η Μπαρμπ άνοιξε τα χείλη της και πήρε μιαν ανάσα.

«Και η Κάρεν και ο Μπίλι ήταν υπέροχα πλάσματα. Αυτό που συνέβη ήταν...» κατάπιε «...τόσο τρομερό. Αλλά ελπίζω ότι κάποια στιγμή θα καταφέρετε να θυμάστε τον Λιουκ όπως του άξιζε. Όπως ήταν παλιότερα. Φίλος για πολλούς από σας. Καλός γείτονας, δουλευταράς. Και αγαπούσε την οικογένεια που είχε φτιάξει».

«Ναι, μέχρι που τους μακέλεψε».

Τα λόγια που ακούστηκαν από το πίσω μέρος του πλήθους ήταν σιγανά, αλλά ο Φαλκ δεν ήταν ο μοναδικός που γύρισε το κεφάλι του απότομα. Οι άγριες ματιές του κόσμου μαρτύρησαν αυτόν που είχε μιλήσει, έναν μεγαλόσωμο κακογερασμένο σαρανταπεντάρη. Οι σαρκώδεις δικέφαλοί του, περισσότερο λίπος

παρά μους, διαγράφηκαν κάτω από το μπλουζάκι του όταν σταύρωσε τα μπράτσα. Το πρόσωπό του ήταν κοκκινωπό, με ατημέλητα γένια και προκλητικό βλέμμα νταή. Κοίταζε έντονα όποιον γύριζε για να τον επιπλήξει, μέχρι που ο ένας μετά τον άλλο τραβούσαν τη ματιά τους. Η Μπαρμπ και ο Τζέρι δεν φάνηκε να άκουσαν τα λόγια του. Κάτι είναι κι αυτό, σκέφτηκε ο Φαλκ.

«Ποιος είναι ο φωνακλάς;» φιθύρισε, και η Γκρέτσεν τον κοίταξε έκπληκτη.

«Δεν τον αναγνωρίζεις; Είναι ο Γκραντ Ντόου».

«Πλάκα μου κάνεις». Ο Φαλκ ένωσε τις τρίχες στον σβέροκο του να σηκώνονται και απόστρεψε το πρόσωπό του. Θυμόταν έναν εικοσιπεντάρη, μυώδη και λεπτό σαν αθλητή. Αυτός ο τύπος έμοιαζε να έχει περάσει δύσκολα τις δύο δεκαετίες που μεσολάβησαν. «Δείχνει πολύ διαφορετικός».

«Παραμένει όμως μαλάκας περιωπής. Μην ανησυχείς. Δεν νομίζω ότι σε είδε. Θα το ήξερες ήδη αν σε είχε δει».

Ο Φαλκ ένευσε καταφατικά, αλλά συνέχισε να κοιτάζει αλλού. Η Μπαρμπ έβαλε τα κλάματα, πράγμα που ο κόσμος θεώρησε σημάδι ότι ο λόγος είχε τελειώσει, και οι άνθρωποι άρχισαν ενστικτωδώς να την πλησιάζουν ή να απομακρύνονται από κείνη, ανάλογα με τα συναισθήματά τους. Ο Φαλκ και η Γκρέτσεν έμειναν εκεί που ήταν. Ο γιος της Γκρέτσεν έτρεξε και έχωσε το κεφάλι του στο παντελόνι της. Εκείνη τον σήκωσε με κάποια δυσκολία στον γοφό της κι αυτός ακούμπησε το κεφάλι στον ώμο της και χασμουρήθηκε.

«Ωρα να πάω τούτον εδώ στο σπίτι μάλλον» είπε. «Πότε θα επιστρέψεις στη Μελβούρνη;»

Ο Φαλκ κοίταξε το ρολόι του. Δεκαπέντε ώρες.

«Αύριο» είπε δυνατά.

Η Γκρέτσεν κούνησε το κεφάλι της, σηκώνοντας το βλέμμα

της στο πρόσωπό του. Μετά έσκυψε και με το ελεύθερο χέρι της τον αγκάλιασε από τη μέση και τον τράβηξε κοντά της. Ο Φαλκ ένιωθε τη ζέστη του ήλιου στην πλάτη του και τη ζεστασιά του κορμιού της στο στήθος του.

«Χάρηκα που σε είδα ξανά, Άρον». Τα γαλανά μάτια της πλανήθηκαν στο πρόσωπό του, σαν να προσπαθούσε να το απομνημονεύσει, και χαμογέλασε λίγο θλιμμένα. «Μπορεί να σε ξαναδώ ύστερα από άλλα είκοσι χρόνια».

Την παρακολούθησε να απομακρύνεται, μέχρι που χάθηκε από τα μάτια του.

2017 ΒΡΑΒΕΙΟ GOLD DAGGER —
ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΜΕΤΑΦΡΑΖΕΤΑΙ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 35 ΓΛΩΣΣΕΣ

Η Αυστραλία βιώνει τη χειρότερη ξηρασία εδώ κι έναν αιώνα, και στη μικρή πόλη της Κιβάρα έχει να βρέξει δύο ολόκληρα χρόνια. Οι εντάσεις που υποβόσκουν στην κοινότητα γίνονται αφόρητες όταν τρία μέλη της οικογένειας Χάντλερ βρίσκονται νεκρά. Όλοι θεωρούν ότι ο αρχηγός της οικογένειας Χάντλερ, ο Λιουκ, αυτοκτόνησε αφού σκότωσε τη σύζυγο και τον εξάχρονο γιο του.

Ο αστυνομικός Άρον Φαλκ επιστρέφει στη γενέτειρά του για την κηδεία του καλύτερου φίλου των παιδικών του χρόνων και, παρά τη θέλησή του, αναγκάζεται να συμμετάσχει στην έρευνα. Καθώς τα ερωτήματα πολλαπλασιάζονται και η καχυποψία απλώνεται στην πόλη, ο Φαλκ υποχρεώνεται να έρθει αντιμέτωπος με μυστικά από το δικό του παρελθόν που αναδύονται στην επιφάνεια όταν αμφισβητεί την αλήθεια για το έγκλημα του φίλου του.

«Θα μπορούσε να είναι η αρχή ενός κύματος από τους Αντίποδες που θα ξεπεράσει το σκανδιναβικό νουάρ».

Evening Standard

«Το καταβρόχθισα σε λιγότερο από 24 ώρες. . . Καθηλωτικό».

Ian Rankin, συγγραφέας

ISBN:978-618-03-1685-8

9 786180 316858

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81685